

Mărturisire publică antiecumenistă a părintelui Caius Negrea împotriva „săptămâni de rugăciune comună pentru unitatea creștinilor” în Episcopia Caransebeșului

Preasfinției Sale Lucian,

Episcopul Caransebeșului

Subsemnatul, preot Caius Negrea, slujitor la Asezământul Eclesial Social ”
Intrarea în Biserica a Maicii Domnului ” din Bocsa, Caras-Severin.

Cu mâhnire și multă îngrijorare, constatăm o înstrăinare a multora dintre slujitorii Bisericii noastre – preoți și ierarhi – de la fundamentul eclesiologiei ortodoxe, reprezentat de mesajul Evangheliei lui Hristos și așa cum a fost receptat de Sfinții Părinți și predanisit nouă prin învățăturile lor, respectiv prin hotărârile Sfintelor Sinoade (locale și ecumenice) și prin Sfintele Canoane, privitor la care Sfântul

Ioan Gură de Aur afirma că *sunt cârma Bisericii lui Hristos*.

În concret, deși nu e un fenomen recent, observăm că, mai ales începând din ianuarie 2021, în Eparhia Caransebeșului, și nu numai, are loc anual așa-zisa „săptămână de rugăciune pentru unitatea creștinilor”, la care participă episcopul ortodox al locului, episcopul romano și cel greco-catolic, împreună cu preoții lor, dar și aparținători ai confesiunilor participante, fapt posibil printr-un păgubos „minimalism dogmatic”. Sfântul Ciprian al Cartaginei ar caracteriza această stranie obișnuință prin cuvinte deosebit de sugestive: „*obiceiul fără adevăr este o veche amăgire*”. În ce mă privește, nu doresc să fiu călcător cu bună știință al Sfințelor Canoane, care poruncesc:

– „*Nu se cuvine nimănui să se roage împreună cu ereticii sau schismaticii*” (Canonul 33 Laodiceea – Concordanță: Can. 10, 45, 46, 64 Ap.; 19 I Ec.; 7 II Ec; 2, 4 III Ec.; 11, 95 Trul.; 6, 7, 8, 10, 14, 31,32, 34 Laodiceea; 1, 47 Sf. Vasile cel Mare; 9 Tim. Alex.);

– „*Episcopul, preotul sau diaconul care s-a rugat numai împreună cu ereticii să fie afurisit, iar dacă le-a permis acestora să săvârșescă ceva precum unor clerici, să fie caterisit*” (Canonului 45 Apostolic) (Concordanță: Canoanele 10, 46 și 64 Ap.; 2 și 4 III Ec.; 6, 9, 32, 33, 34 și 37 Laodiceea; 9 Timotei al Alexandriei);

– „*[...] să nu fie permis cuiva să fie în comuniune cu cei excomunicați [...]. Iar dacă vreunul dintre episcopi sau dintre preoți, sau dintre diaconi, sau unul dintre cei care fac parte din din canon (catalogul clericilor) ar fi descoperit că are comuniune cu cei excomunicați, să fie și el excomunicat, ca unul care tulbură canonul bisericesc*” (Canonul 2 al Sinodului din Antiohia).

Totodată, nu doresc să nesocotesc învățăturile și povețele clare ale Sfinților Părinți privitoare la Biserică și relațiile cu heterodocșii, adică la eretici:

– Sfinții Părinți au crezut că „Biserica lui Hristos este una, deoarece Mantuitorul a întemeiat o singură Biserică (Matei, 16, 18), nu mai multe, pentru că Biserica are un singur Cap, pe Iisus Hristos, ea fiind înfățișată ca o singură Mireasă a lui Hristos” (Efeseni, 5, 27), ca o casă a lui Dumnezeu și a lui Hristos (Evrei, 3, 6 și 10, 27), ca un trup unic a lui Hristos (Romani, 12, 5), ca o singură turmă (Ioan, 10,16; 21,15).

– După Sfinții Părinți, erezia înseamnă „*a te abate în vreuna dintre dogmele*

privitoare la dreapta noastră credință” (Sfântul Simeon Noul Teolog, *Cateheza 32*, 49-51). Sfântul Vasile cel Mare afirmă că Sfinții Părinți i-au numit eretici „*pe cei care s-au rupt și s-au înstrăinat cu totul de credință*” (Canonul 1). Iar pricinile apariției ereziilor purced din faptul că nu iubim, pe cât se cuvine, pe Dumnezeu și pe aproapele (Ioan Moshu, *Limonariul (Livada duhovnicească)*, 74). Prin urmare, „este eretic și se supune legilor rânduite împotriva ereticilor cel care se abate, chiar și cu puțin, de la credința ortodoxă” (Sfântul Fotie cel Mare, *Sintagma Canoanelor*, XII, cap. 2).

Înșir, în acest sens, și alte referințe patristice remarcabile:

(1) Sfântul Ioan Gura de Aur, *Cuvânt despre proorocii mincinoși și despre învățătorii mincinoși și despre ereticii fără de Dumnezeu*, 9 „[...] adesori v-am pomenit de lipsiții de Dumnezeu eretici și vă rog și acum, să nu le faceți vreun pogorământ în vreun lucru, nici în mâncăruri, sau în băutură, sau în prietenie, sau prin legături cu ei, sau prin dragoste, sau prin împăciuire. Căci cel înșelat în acestea și care face pogorământ față de ei se face pe sine străin de Biserica sobornicească”);

(2) ereticii sunt „vrăjmașii Bisericii Sobornicești” (Sfântul Atanasie cel Mare, *Cuvânt apologetic II*, 77, 5. Cf. Sfântul Atanasie cel Mare, *Împotriva arienilor*, I, 2);

(3) „dușmanii Bisericii” (Sfântul Vasile cel Mare, *Epistola 126*, 3 – PG, 32, 553 A);

(4) „erezia... desparte de Biserică” (Sfântul Grigorie al Nisei, *Contra lui Eunomie*, IV); „Erezia îl desparte pe orice om de Biserică” (*Ședinta I a Sinodului VII Ecumenic*);

(5) cugetul rău-credincios îi scoate pe eretici afară din „trupul Bisericii” (Sfântul Epifanie al Salaminei, *Panarion*, XLVIII, 11),

(6) „înstrăinându-i și de Dumnezeu, și de Biserica Sobornicească” (Sfântul Grigorie Teologul, *Epistola 102*). Și aceasta pentru că „toți ereticii adună pentru rătăcirea lor dovezi din Scriptura cea de Dumnezeuninsuflată, strâmbând, prin înțelesurile lor rele, cele grăite drept de Duhul Sfânt” (Sf. Chiril al Alexandriei, *Epistola 39*), făcându-se „lucrători vicleni” (*2 Corinteni*, 11, 13).

Deși poate părea foarte aspră sau, oricum, radicală, această poziție a Părinților

Bisericii față de erezie și eretici („copiii cei risipiți ai lui Dumnezeu”) nu este lipsită de dragoste, dar este străină de mincinosul și fățarnicul „iubirism” new-age-ist, potrivit iubirii împletite cu Adevărul, împotriva adevăratei iubiri, care nu ascunde înșelarea și minciuna, ci le denunță, pentru a-i păzi mai dinainte pe credincioși. Biserica învață că orice „*lucrare a dragostei*”, care aduce, în final, pierderea mântuirii sufletului nu este de la Hristos, ci de la diavol. Cu privire la acestea, Sfântul Ioan Gură de Aur ne povățuiește: „*Dacă vei vedea defăimată buna-cinstire, nu-i da întâietate împăcării în detrimental adevărului, ci împotrivește-te cu bărbăție până la moarte [...], netrădând nicidecum adevărul!*” (Epistola Sfântului Apostol Pavel către Romani, Omilia XXII). Și adaugă cu tărie: „*Nu primiți nicio dogmă de rea-credință sub pretextul/chipul dragostei*” (Epistola Sfântului Apostol Pavel către Filipeni, Omilia II, 1).

În această privință se exprimă minunat, între alți Sfinți Părinți, și Sfântul Maxim Mărturisitorul (Epistola XII): „*Eu nu doresc ca ereticii să pătimească, nici nu mă bucur de răul lor - ferească Dumnezeu! -, ci mai degrabă mă bucur și împreună mă veselesc de întoarcerea lor; căci ce e mai plăcut celor credincioși, decât să-i vadă adunați împreună pe copiii cei risipiți ai lui Dumnezeu? Nu scriu nici îndemnându-vă să puneți asprimea înaintea iubirii de oameni - nu aș putea să fiu atât de sălbatic -, ci rugându-vă să faceți și să lucrați cele bune pentru toți oamenii cu luare-aminte și cu cercare multă ... Numai un lucru îl voiesc de la voi: vă rog să fiți aspri și neîndurați față de orice ar putea să ajute la dănuirea credinței lor nebunești, căci socotesc ură față de oameni și despărțire de Dumnezeiasca dragoste ajutorul dat rătăcirii eretice spre mai mare pierzanie a celor ce se țin de această rătăcire*”.

De asemenea, îmi arăt în această mărturisire dezacordul total în legătură cu atribuirea cu atâta ușurință a termenului de „biserică” celorlalte „denominațiuni creștine” (romano și greco-catolicilor, precum și cultelor protestante și neo- sau para-protestante, începând cu Amsterdam 1948 și continuând cu Sinodul din Creta, din 2016, și, mai ales, după). Biserica lui Hristos, cea „Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească” (Simbolul Credinței), este „stâlpul și temelie adevărului” (1 Timotei, 3, 15). Nu este îngăduită o asemenea relativizare terminologică, care a fost atât de bine precizată în scrierile Noului Testament (Ioan, 15,1-6; Efeseni, 4, 4-5).

Or, ereticii și schismaticii nu fac și, fără pocăință, nu pot face parte din Biserică, neavând credința dreaptă, căci s-au despărțit de bunăvoie de Biserica lui Hristos

și nu se mai luptă după lege. (1 Timotei, 1, 18; 6, 12 și 2 Timotei, 4, 7; 2, 5).

Cât despre cei ce au schimbat sau schimbă cele primite de la Sfinții Părinți, Sfântul Ignatie Teoforul (*Epistola către Heron*, II, 1) zice: „*Oricine vorbește împotriva celor poruncite, chiar dacă este vrednic de crezare, chiar de postește, chiar de trăiește feciorelnic, chiar de ar face minuni și ar proroci, să-ți fie ca un lup îmbrăcat în piele de oaie care lucrează stricăciunea oilor*”. Merită a fi menționată aici și o altă zicere patristică: „*dacă se falsifică ceva, cât de mic, se vatămă chiar întregul, căci prin aceasta se strică Evanghelia. Așa cum, în cazul monedelor împărătești, cel care a tăiat, chiar și puțin, din ceea ce este gravat pe aceasta a făcut ca întreaga monedă să fie falsă, tot așa cel care a răsturnat, chiar și cea mai mică credință sănătoasă, distruge totul*” (Sfântul Ioan Gură de Aur, *Comentariu la Galateni*, I, 6).

În data de 20 iunie a.c., cu prilejul întâlnirii preoților din cercul pastoral Bocșa la Centrul Eparhial, părintele consilier bisericesc Alin Câmpean ne-a comunicat în mod expres obligativitatea ca preoții să fie prezenți alături de ierarhul lor la întâlnirile ecumenice.

Îmi este peste puteri să înțeleg astfel de demers, care încalcă flagrant Sfintele Canoane ale Bisericii Ortodoxe și relativizează adevărul de credință în sufletele credincioșilor noștri. *Obligația ca și preoții să participe la rugăciuni comune cu eterodocși, în locașuri ale acestora sau în cele ortodoxe, considerăm că nu este o lucrare plăcută înaintea lui Dumnezeu* (cf. Canoanele 6 și 9 Laodiceea).

Dumnezeiasca Liturghie ne învederează „adevărul lucrurilor”, adică **unitatea și unicitatea** Bisericii, a dreptei credințe și a Sfințelor Taine. Câteva exemple doar:

(1) „Să ne iubim unii pe alții, ca într-un gând să mărturisim... ”, apoi Crezul. Ce avem aici? Avem Dragostea îngemănată cu dreapta credință, fiindcă, pentru cugetul Bisericii, Dragostea (Dumnezeu Cel în Treime – 1 Ioan, 4, 8.16) și Adevărul (Hristos, Dumnezeu-Cuvântul înomenit – Ioan, 14, 6) sunt una. Așa-zisul „dialogul” contemporan „al dragostei”, care se înfăptuiește în chipul unui sentimentalism găunos și pornește din puținătatea de credință, este, în realitate, refuzul de a simți și de a trăi, în Duhul Sfânt, credința adevărului, adică refuzul singurei iubiri de adevăr (2 Tes, 2, 10-12) și mântuitoare;

(2) „Unitatea de credință și împărtășirea Sfântului Duh cerând... ”, spre a avea îndrăznire să rostim împreună „Tatăl nostru... ”. Fără dreapta credință, nu se

poate rosti „Tatăl nostru” în Duh (cf. *Efeseni*, 4, 3 ș.u.), ci numai cu gura (*Isaia*, 29, 13; *Matei*, 15, 8). A se vedea, în acest sens, tâlcuirea Sfântului Grigorie al Nisei (*Despre Rugăciunea domnească*, II): cuvintele rugăciunii noastre ar fi „o înjurătură și o batjocură”; pe de altă parte, cel „zăbavnic la inimă... și iubitor de minciuni... să știe că nu-L cheamă Tată pe Cel din cer, ci pe cel din iad, care este și el mincinos și se face tată al minciunii ce se ivește în fiecare”.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Să te ferești de momelile ereticilor. Află că sub pielea de oaie se ascund lupii care cu tine se poartă cu dulceață și blândețe, însă cu Domnul luptă ca niște fiare turbate. Fugi departe de răutățile lor și rămâi credincios tradiției Părinților, adică învățaturii și credinței care izvorăsc din Sfintele Scripturi. Nu pune pacea și înțelegerea mai presus de adevăr!”.

Prețuind foarte mult virtutea ascultării, suntem profund îngrijorați de aceste hotărâri ale Prea Sfinției Voastre, care contravin Sfintelor Canoane, dar, pe de altă parte, nu pot să tac în privința acestor realități triste și întristătoare.

„Prin tăcere Îl trădăm pe Dumnezeu.” (Sfântul Grigorie Teologul, din Nazianz);

„A trece sub tăcere cuvântul Adevărului este totuna cu a te lepăda de Hristos” (din procesul Sfântului Maxim Mărturisitorul);

„Tăcerea în vreme de primejdie a credinței este totuna cu apostazia” (Sfântul Nicodim Aghioritul).

Cunoaștem și învățătura Sfinților Părinți care spun că ascultarea de episcop, stareț sau duhovnic să fie deplină, dar până la erezie sau păcat. Vorbind despre necesitatea de a avea un călăuzitor în viață (părintele duhovnicesc), pentru ca „minte omului să se urce din nou la cele din care a căzut” pentru ca „minte omului să se urce din nou la cele din care a căzut”, Sfântul Simeon Noul Teolog zice: „[...] Stăpânul (scil.: Hristos) ne învață să nu ne lăsăm înșelați doar de cuvinte, dându-i crezare oricărui om care zice despre sine că este duhovnicesc, ci [doar] după ce suntem încredințați mai întâi din viața și faptele lui; și, dacă cuvintele și faptele lui se află în armonie cu învățăturile Domnului și ale Apostolilor și ale Sfinților Părinți, atunci să-l primim și să ascultăm cuvintele lui ca și cum ar fi cuvintele lui Hristos; altminteri, chiar dacă-i înviază pe cei morți, chiar dacă arată mii de alte minuni, să-l îndepărtăm de la noi și să-l urâm ca pe un drac, mai ales dacă vedem că, deși este muștrat, nu primește să-și schimbe cugetarea proprie, ci încă zăbovește în cunoașterea rătăcită a lui și crede că

viețuiește și petrece în ceruri” (Sf. Cuv. Simeon Noul Teolog, Cuvânt teologic, I).

De aceea, cu mâhnire, dar și cu cuviincioasă hotărâre, Vă rugăm respectuos să luați act de această mărturisire și că, pe viitor, nu vom da curs unor asemenea directive, nepotrivite și în opoziție cu învățăturilor statornicite de Sfinții Părinți ai Bisericii.

În nădejdea că aceste abateri și încălcări canonice din Eparhia noastră vor fi îndreptate, rămânem pe mai departe fii supuși și ascultători ai Preasfinției Voastre.

Bocșa, 2.XI. 2023.

Urmăriți și:

Emisiune-document despre rezistența ortodoxă românească contra ecumenismului și a sinodului tâlhăresc din Creta

Emisiune-istorică la ROC TV cu părinții nepomenitori Ioan Ungureanu și Cosmin Tripon